

РЕШЕНИЕ

№ 553

гр. София, 28.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Владова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на
прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **14011** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 229 – 236 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1
от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Комисията за финансов надзор срещу
решение от 12.11.2012г. на СРС, НК, 93 състав по нахд № 14789/2011г., с което е
отменено изцяло наказателно постановление № Р – 10 - 352 от 28.03.2011г. на
Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление
„Застрахователен надзор“, с което е наложена имуществена санкция в размер на 1000
лв. на [фирма] на основание чл. 319 ал. 1 т. 2 от Кодекса за застраховането за
извършени нарушения на чл. 317а ал. 3 във връзка с ал. 1 от Кодекса за
застраховането.

С жалбата жалбоподателят иска да се отмени решението на първоинстанционния съд,
като постановено в противоречие със закона. Твърди, че при издаване на оспореното
НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените
правила, както неправилно е приел СРС. Твърди и че наказаното лице е субект на
вменената му разпоредба като в тази връзка дава тълкуване на разпоредбите на чл. 294
и чл. 317а от КЗ. Исква оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде
постановено друго, с което се потвърждава НП.

Ответникът по касация [фирма], чрез процесуалния си представител юрк. К.,
изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение

правилно и законосъобразно и иска същото да бъде оставено в сила.

СГП, чрез представителя си прокурор Ютеров, изразява становище, че жалбата е основателна, а първоинстанционното решение – незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по изложените по – долу съображения.

За да постанови оспореното решение СРС е приел, че при издаване на оспореното НП са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, а именно на чл. 42 ал. 1 т. 3, 4 и 5 и чл. 57 ал. 1 т. 5 и 6 – че в НП не са посочени обстоятелствата, от които следва, че наказаното лице е субект на нарушението, което пък се е отразило на правото му на защита, тъй като не е разбрал какво е вмененото му нарушение. Прие и че наказаното лице не е субект на вмененото му нарушение, тъй като такива са само и единствено застрахователите от друга държава членка на ЕС.

Оспореното първоинстанционно решение е правилно, по съображенията изложени по – долу.

На първо място основателно е възражението на касатора, че при издаване на НП и съставяне на АУАН не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Това е така, тъй като и от АУАН и от НП става много ясно в какво качество наказаното лице е привлечено под административно наказателна отговорност. Като това, че наказаното лице много добре е разбрало какво е вмененото му нарушение и в какво качество личи и от подадената жалба.

На второ място неоснователно е възражението на касатора за това, че наказаното лице е субект на вмененото му нарушение, както и че в оспореното решение СРС неправилно е приел, че санкциониращият застраховател не е адресат на задълженията по чл. 294 от КЗ. Напротив настоящият състав споделя становището на СРС, че наказаното лице не е субект на вмененото му нарушение по селдващите съображения. Легалната дефиниция на понятието застраховател е дадена в чл. 8 от КЗ, като очевидно законът прави разлика между застрахователите, получили лиценз при условията и по реда на българския закон – по чл. 8, ал.1 т.1 и застрахователите от друга държава членка на ЕС, упражняващи застрахователна дейност при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги по чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ.

Санкционната норма на чл. 317а, ал.3 КЗ препраща към ал. 1 на същата разпоредба във връзка с чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. Съгласно чл. 294, ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. По силата на ал. 4 от същата разпоредба – тази справка се подава и в КФН.

От стриктното тълкуване на цитираните норми, следва, че задължението за предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН не е за

всеки застраховател. Застрахователят, определен като задължен субект по чл. 294, ал.1 от КЗ отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ. Следователно задължението за подаване на информация по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги. И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то ответникът по касация, в качеството си на застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание.

В действаща национална правна уредба, за застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки "Гражданска отговорност" и "Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд. Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в Комисията за финансов надзор до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал. 3 от НАРЕДБА № 42 от 3.11.2010г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т.ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и 2 КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011г.), издадена от председателя на Комисията за финансов надзор, обн., ДВ, [бр. 90](#) от 16.11.2010г., изм. и доп., бр. 55 от 19.07.2011г. От анализа на цитираната нормативна уредба е видно, че по отношение на застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ законът също предвижда задължение да предоставят информация, аналогична на тази по чл. 294, ал.1 и ал.4, но то е предвидено в други норми, за нарушението на които санкцията по чл. 317а, ал.3 от КЗ е неприложима.

Воден от горното съдът счита, че оспореното решение от 12.11.2012г. на СРС, НК, 93 състав по нахд № 14789/2011г. е законосъобразно, постановено в съответствие със закона и следва да бъде оставено в сила.

Във връзка с това на основание чл. 221 от АПК съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 12.11.2012г. на СРС, НК, 93 състав по нахд № 14789/2011г., с което е отменено изцяло наказателно постановление № Р – 10 - 352 от 28.03.2011г. на Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. на [фирма] на основание чл. 319 ал. 1 т. 2 от Кодекса за застраховането за извършени нарушения на чл. 317а ал. 3 във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ С. В.

Не съм съгласна с позицията на мнозинството от състава, че оспореното решение на СРС следва да бъде оставено в сила, както и че следва да бъде отменено оспореното пред първата инстанция НП, по следващите съображения.

След влизане на Б. в Европейския съюз общностното право е приложимо наред с националното. При противоречие между национално и общностно право, последното има върховенство. По силата на чл. 3 от Директива 72/166/ЕИД на Съвета от 24 април 1972 година относно сближаване на законодателствата на държавите -членки относно застраховката “Гражданска отговорност” при използването на моторни превозни средства и за прилагане на задължението за сключване на такава застраховка Б. е длъжна да предприема всички подходящи мерки, с които да гарантира, че гражданската отговорност във връзка с използването на превозните средства с обичайно домукване на нейна територия е застрахована. В изпълнение на Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.05.2000г. относно сближаване на законодателствата на държавите - членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства във всяка държава – членка на Европейския съюз са създадени информационни центрове, включително и в Б.. Целта на създаването на информационните центрове е очертана в § 21 от Преамбюла на Директива 2000/26/ЕО – в интерес на пострадали лица за осигуряване своевременно на информация за уреждане на претенции. За целта е уместно центровете да събират информация за сключените договори и за датата на реалното им прекратяване и да си сътрудничат помежду си. Информацията, която следва да се обработва от информационния център, включва както информация за застрахователното предприятие, така и за застрахователните полици, включително датата на прекратяването им – чл. 5 от Директива 2000/26/ЕО. Разумът и целта на закона е в информационния обмен между държавите - членки да се обхванат всички предприятия и всички услуги, свързани със застраховката на гражданската отговорност. За хармонизиране на законодателството на държавите членки в чл. 2 от Директива 2000/26/ЕО са посочени легални определения на използваните понятия: “застрахователно предприятие” е предприятие, което е получило официално разрешение за застрахователна дейност; “установяване” е главното управление, представителство или клон на застрахователно предприятие. Следователно по смисъла на чл. 2 б.”б” от Директива 2000/26/ЕО установени в една държава – членка са както тези предприятия, които имат седалище и място на управление в нея, така и чужди застрахователни предприятия, които са разкрили свое представителство или клон в нея. Това е минималната правна рамка, в която всяка държава - членка предприема подходящи мерки, с които да гарантира, че гражданската отговорност във връзка с използването на МПС с обичайно домукване на нейна територия, е застрахована.

Легалното определение за “застраховател” по националното законодателство се съдържа в чл.8 от КЗ: 1/акционерно дружество, кооперация, както и застраховател от трета държава чрез клон, регистриран по Търговския закон, получили лиценз при

условията и по реда на този кодекс; 2/(доп. - ДВ, бр. 97 от 2007 г.) застраховател от друга държава членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги. Видно от текста на разпоредбата, след влизане на Б. в Европейския съюз националният законодател е разширил понятието за застраховател като е включил и лицата, извършващи застрахователна дейност без да са се установили на територията на страната като използват една от основните свободи съгласно общностното право - свободата на предоставяне на услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 294 ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Съгласно ал. 4 от същия член информацията се предоставя и в КФН. Националната законова разпоредба е хармонизирана с общностното право. В тази връзка съществува разлика между понятията „право на установяване” и „установяване”. Това е така, тъй като съгласно разпоредбите на чл. 48 и следващите и чл. 52 и следващите от КЗ е предвиден облекчен ред за извършване на застрахователна дейност на територията на държави – членки от ЕС, като е достатъчно застрахователят да има седалище в една държава - членка, както и разрешение за извършване на застрахователна дейност в една държава - членка, за да може да извършва дейност на територията на всяка държава - членка, като именно това е т.нар. „право на установяване”. Това обаче не е предмет на разпоредбата на чл. 294 от КЗ. Съгласно § 1 т. 15 от ДР на КЗ е посочено какво е установяване, а именно седалище, представителство, клон или друга форма на присъствие в държава – членка. Именно този смисъл е вложен от законодателя в нормата на чл. 294 от КЗ. Т.е. субект на задължението по чл. 294 от КЗ е всяко лице, всеки застраховател, който се е установил на територията на страната, а именно, който има седалище, представителство, клон или друга форма на пребиваване в страната, т.е. това са както местни застрахователи, така застрахователи от държава – членка на ЕС, така и застрахователи от трети страни, които не са членове на ЕС, но имат установяване в РБ, а именно имат седалище, клон, представителство и др. В тази връзка намира, че разпоредбата на чл. 294 от КЗ и предписаните от нея задължения се отнася и за българските застрахователи, включително и към наказаното лице, като застраховател със седалище на територията на страната.

Намирам, че становището, че застрахователите със седалище в Б. са изключени от кръга на лицата по чл. 294 ал. 1 вр. ал. 4 от КЗ, е неправилно тълкуване понятието “установеност” и такова в противоречие с материално правните разпоредби на закона и представлява неправилно смесване на понятията „установеност” и „право на установяване”, които съобразно изложеното по – горе представляват две различни понятия с различни правни последици. Задължени лица по чл. 294 ал. 1 от КЗ са не само застрахователи от друга държава – членка на Европейския съюз, които са се установили в Б. или се ползват от свободата на предоставяне на услуги, но и лицата със седалище и място на управление в Б..

Най – накрая в конкретния случай не е приложима Наредба № 42 от 03.11.2010г., тъй като разпоредбата на чл. 4 от нея касае друг вид дейност – отчитане на договорите и то в много по – кратки срокове от предвидените в КЗ, а разпоредбата

на чл. 294 ал. 1 и 4 от КЗ предвижда реда за предоставяне на справки.

СЪДИЯ: